

LÍČENÍ 1

Úkol: Jaké chutě, vůně a zvuky se ti vybaví v souvislosti s Vánocemi?

[illegible]

Úkol: Autoři následujících textů vnímají skutečnost různými smysly. Poznáte kterými?
Následujícím textům vymyslete vhodný název.

- a) Drnění tramvají zlomilo špičku rampouchu. Ten rampouch je ráno. Nechce se mi vstávat do dne, kde místo hlasu slyším zvuky. Někde zaštěkal pes. Nikdy jsem neslyšel datla. Kočky mňoukají a ptáci zpívají. Neslyším je, jen o nich vím. Kdyby mi před probuzením zacvrlikal do ucha pták, nejspíš bych se zděsil. Zvuk motorů mě neplaší. Pod okny klapou něčí střevice a kdosi hvízdá. Hvízdání splývá s dupáním po schodech. Některé zvuky jsou tu proto, aby uváděly lidi a věci do pohybu. Rychlost má svůj hlas. Je to zpěv udýchaného tenora.
- b) Jedu v přeplněném autobusu. Nevnímám nic. Nevnímám ani paní s nákupní taškou. V tašce nese čerstvý chléb. V tu ránu se kabina vozu probudila. Lidé zhluboka dýchají. Chléb je urovnán v plátně kabely, ale není to vězeň, je to pán světa. Kdybych měla malovat vůni chleba, nejspíš bych ji zachytila jako korunu. Lesklou, maličko pomoučenou. Koruna by vysílala neviditelné paprsky a ty by nám vklouzly pod jazyk a my bychom polykali sliny. Koruna z chlebových kůrek! Vůně chleba!
- c) Červencové odpoledne se vylilo na náměstí a bylo modré a zlaté jako gotický obraz. Činžáky zezlátly a tráva před nimi kupodivu zmodrala. To už nebyla tráva, ale jezírko plné rozkvetlých rybiček. Rybičky s bleděmodrou korunkou pomněnek. Ryby – tulipánky toho dne tak modré, že z nich barva ukapávala jako zmrzlina z kornoutu. Modrá prý skrývá tajemství – a já jsem poprvé uvěřila, že i paneláky dýchají. Toto poledne hrálo svou modrou skladbu a nebe modralo a kouřovatělo. Modrý kouř se vinul kolem lana, které kdosi z nebe vysunul.

Úkol: Zkus podobně vyličít, jak vnímáš třeba čerstvě upečený dort, zmrzlinu, čokoládu, česnek,...

Úkol: Příkladem líčení – subjektivně zabarveného popisu – může být i poezie.

Přečtěte si báseň Karla Tomana ze sbírky *Měsíce* a doplňte tabulku.

Březen

Na naší studni ráno hvízdal kos.

Jde jaro, jde jaro.

A když jsem okno na sad otvíral,

šeptaly pukající pupeny:

Jde jaro, jde jaro.

Bez chvěje se a hrušně čekají.

Jde jaro, jde jaro.

Zas novým třpytem rozkvétá ti vlas

a nových kovů napil se tvůj smích.

Jde jaro, jde jaro.

Bože můj,

obnoviteli, obroditeli,

na srdce v sněhu pamatuj.

	
	
	

